

10. červen – Sarah

Začalo to poklidně. To se někdy během dne stává – jako bych byla schovaná ve velké, betonové skříni. Občas vjede nebo vyjede auto, lidé na mě zírají a diví se, proč z té nablýskané kraksny nevylezu. Nic jim do toho není. Někdy se mi chce vypláznout na ně jazyk, jako kdyby mi bylo šest. Jednou jsem to udělala na nějakého starého páprdu v obleku, který na mě civěl okénkem, jako kdyby byl ředitelem školy, kam chodím, ale pak jsem si vzpomněla, že to poslední, co potřebuju, je být nápadná. Nasadila jsem úsměv a doufala jsem, že si bude myslet, že se mu to jen zdálo. Je úžasné, co si lidé dokážou namluvit, když je pravda příliš neuvěřitelná.

Pravda je, že ten den jsem téměř nic nevnímala. Byla jsem duchem nepřítomná, zírala jsem na telefon, posílala polibky v naději, že porozumí. Byla jsem připravená stát se někým jiným. Jen jsem potřebovala trochu času, aby se potvrdilo to nejhorší, co si o mně myslel.

Najednou už nebyl klid. Ani v mé hlavě, ani venku. Když jsem vystoupila, nejdřív jsem kráčela pomalu, ale pak už jsem neměla na vybranou. Utíkala jsem ze všech sil a tenisky se mi smekaly sem a tam po zrádné kluzké podlaze.

Pak se to stalo. Padala jsem. Nebylo to tak, že by mi před očima v jediném záblesku proběhl celý můj život, kdepak. Všechno se sběhlo do jediného slova. Nevím, jestli jsem ho vykřikla, nebo se jím prostě stala.

LITUJU.

KAPITOLA PRVNÍ

Georgie byla těhotná. A tím nemyslím normálně těhotná, ale obrovsky těhotná – vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se nakonec na porodním sále zjistilo, že si tam uvnitř hraje na schovávanou ještě jedno miminko. Její útrapy byly o to větší, že byl právě jeden z těch nepříjemně horkých a vlhkých londýnských dnů, kdy slunce žhne zpoza mraků a člověk má pocit, že se po městě pohybuje jako v husté houbové polévce. Georgie sebou žuchla na červenou pohovku v mé ordinaci, z oteklých nohou si sundala sandály a zhluboka se napila vody z lahve. Když jsem ji pozorovala, představovala jsem si, jak se budu cítit já, až někdy – jestli vůbec někdy – budu v sobě nosit další lidskou bytost. Georgie zprudka postavila lahev na stolek u pohovky.

„Prostě nevím, jak s ní mám o tom mluvit,“ posteskla si a z hezkého obličje si odhrnula vlhký pramen tmavých vlasů. „Někdy mám pocit, že mě kvůli tomu nenávidí. Ale já jsem to udělat musela. Musela jsem věřit, že až...“ Odmlčela se a pohlédla na mě.

„Jak se tenhle týden jmenuje?“

„Oscar,“ prohlásila rozhodně. „... že až se Oscar narodí, bude ho milovat stejně jako já.“ Georgie týden co týden vymýšlela jména a oslovovala jimi své vytrvale rostoucí břicho, aby zjistila, jestli jsou dost dobrá. „Napadlo mě, že Otto zní jako jméno nějakého německého koulaře,“ vysvětlovala. S úsměvem jsem pokrčila rameny. „Neříkejte, že jste si to taky nemyslela.“

Georgie byla moje oblíbená pacientka, jedna z těch mála, o nichž jsem si myslela, že by mohly být mými kamarádkami i v reálném životě. Před časem se rozhodla, že už nemůže čekat, až se její stálá

partnerka smíří s myšlenkou, že by měly mít dítě, jednoduše si našla kliniku a odhodlala se k samostatné akci.

„Co si myslí Maggie o tom, jestli to má být Oscar, nebo Otto? Chtěla jste se jí přece zeptat přímo, ne? Abyste viděla, jak bude reagovat, když nebudete pořád jen kroužit kolem horké kaše?“

Georgie chvilku nic neříkala. Zuby si hryzala spodní ret, což dělala vždycky, když se něčím trápila. Otočila se k oknu a dívala se ven, aby získala čas. Mám ordinaci na rohu Baker Street s vyhlídkou na nikdy nekončící šňůru vozidel proudící po Marylebone Road. Hned za ní je ovšem Regent's Park, oáza zeleně. Dobře vím, že bych si měla občas udělat čas a zajít si tam odpočinout, ale nějak se k tomu nikdy nedostanu.

Čekala jsem, až si Georgie zformuluje odpověď, a v nastalém tichu jsem zaslechla slabé, naléhavé zazvonění mobilu. Proklínala jsem se, že jsem ho nevypnula, a jen jsem doufala, že zvonění ji nevyruší z jejích myšlenek. Ale zdálo se, že ho ani neslyšela.

„Řekla jen, že to je moje dítě...“ Úplně ztišila hlas. „Nic víc.“

Zmocnila se mě touha ji chránit, ale hned jsem se ovládla. Abych mohla být pro své klienty co nejlepší oporou, musím si udržet profesionální odstup. Georgie už ke mně chodila šest měsíců, a záleželo mi na ní. Bylo jí devětatřicet, byla úspěšnou grafickou designérkou a žila ve šťastném vztahu. Měla však pocit, že jí to nestačí. A teď tedy byla v očekávání Oscara. Nebo Otty. V jednom mimořádně špatném týdnu to byl dokonce Lucien.

„Takovou odpověď jste asi nesla těžce.“

Georgie přikývla a v očích se jí objevily slzy.

„Cítila jsem se jako idiot,“ roztřeseně souhlasila.

Začala jsem pochybovat o svých terapeutických schopnostech. Nenaléhala jsem na ni při minulém sezení až příliš tvrdě? Nepatřím k terapeutům, kteří téměř nikdy nenabízejí vlastní řešení problému a místo toho ho neustále nezúčastněně přehazují zpět na vynervovaného klienta: „*Co si myslíte, že byste měl udělat?*“ Snažím se naopak ponořit do problému spolu s klientem. Právě minulý týden jsem Georgie nabádala, aby změnila své chování, a já se tak dozvěděla, co to s jejím

vztahem udělá. Ozvalo se další naléhavé zvonění. Předstírala jsem, že neexistuje, a soustředila jsem se jenom na Georgii.

„Myslím, že jste vůbec nebyla za idiota,“ vysvětlila jsem jí. „Byla jste statečná – nechtěla jste už dál prožívat tu agresivní, tichou studenou válku. Jen jste nedostala odpověď, v jakou jste doufala.“

Georgie svésila ramena a bylo vidět, jak v ní povolilo napětí.

„Máte děti?“

Už někdy dřív si všimla mého prsteníčku na levé ruce. Malý třpytivý zásnubní prstýnek. Ale žádný snubní prsten k němu. Bylo mi třicet osm, a přestože jsem si zálibně představovala, že podle mé svěží pleti usoudí, že jsem o deset let mladší, bylo jí samozřejmě jasné, že jsme přibližně stejně staré.

„O tom už jsme mluvily dřív. Víte, že na tu otázku nemůžu odpovědět.“

Prosebně se na mě zahleděla. „Vím, proč se zlobí. Udělala jsem to za jejími zády. Ale když je ochotná se mnou zůstat, tak snad mi chce dát šanci...“ Pohládila si tvrdě, vystouplé břicho a bezděky se jí na tváři objevil úsměv. „Dát *nám* šanci?“

Znovu se ozval můj telefon a tentokrát jsme ho slyšely obě. „Promiňte,“ řekla jsem, „jenom to vypnu.“ Zpod psacího stolu jsem vytáhla kabelku. *Lysette* stálo na mobilu, ne jednou, ale pětkrát. Zírala jsem na displej s neblahou předtuchou. Proč by mě moje věčně zaneprázdněná nejlepší kamarádka tak neodbytně volala uprostřed pracovního dne? Doufala jsem, že je to omyl, ale podle textu jsem poznala, že tomu tak není. Zavolej mi, stálo tam stroze a úsečně, a vůbec se to *Lysette* nepodobalo. Georgie zřejmě postřehla můj znepokojený výraz.

„Potřebujete si něco vyřídit?“ zeptala se.

Z času vyměřeného na naše sezení zbývalo deset minut. Co už může taková chvílka změnit? S provinilým pocitem jsem vypnula telefon a pohlédla jsem na klientku.

„To nic, tohle je váš čas. Pojdme si povídat o tom, jak zvládnete příští týden.“

Těch deset minut mi připadalo nekonečných. Doprovodila jsem Georgie do čekárny, rozloučila se s ní a omluvila se další klientce

za několik minut zdržení. Lysette zvedla telefon po prvním zazvonění.

„Lys?“ zeptala jsem se. „Co se děje?“

Zaznamenala jsem to ještě dřív, než jsem to skutečně slyšela – jestli víte, jak to myslím. Bylo to hrčivé nadechnutí, ještě žádná slova, ale něco v té odmlce plné napětí, co bylo děsivější než výkřik.

„Můžeš...“ Škytnutí a vzlyk. „Můžeš přijet...?“

„Co se stalo?“

„Jde o Sarah,“ odpověděla mezi vzlyky. Musela jsem zapátrat v paměti. Sarah... Sarah... To byla jedna z mladých matek v malebném venkovském městečku, kde Lysette bydlela. Jednou jsem se s ní setkala na oslavě narozenin své kmotřenky Saffron. „Ona je... Mio, ona je mrtvá.“

Musela jsem se přidršet stolu, abych zůstala klidná. Bylo to podivné, ale tehdy, když jsem ji poznala, mi z nás ze všech připadala nejživější. Byla mnohem mladší než matky okolo ní, kterým všem bylo něco přes třicet, ale měla v sobě cosi ještě silnějšího než pouhé mládí.

„Panebože, Lysette. Je mi to moc líto. Co se stalo?“

„Spadla. Z parkovacího domu. Nebo skočila.“ Dala se do pláče. „Hlavně přijed, Mio. Prosím. Jestli můžeš, tak prostě přijed.“

„Budu tam, hned jak to bude možné,“ slíbila jsem jí a už jsem ji netrápila tím, že bych se jí ptala na podrobnosti. Snažila jsem se, aby můj hlas zněl pevně a sebejistě. Chtěla jsem, aby z mé jistoty mohla čerpat pocit bezpečí.

Ale ve skutečnosti neexistovalo nic, co by jí mohlo dát pocit bezpečí. A zanedlouho jsem měla zjistit, že nic takového neexistuje ani pro mne.